

je d'r ook al niks meer van ... Om kort te gaon, zoo ging het hiermee ook ... Ik had ze toen-ter-tijd wel bij m'n an huis wille neme, maor dat wilde d'r moeder niet, die had ze te hard noodig, as ze voor miraokel, stom-bezopen op bed lag. Het ging me toen wel an m'n hart: dat armzaolige schaop alleen met-tie half-wijze broer en dat beest van 'n wijf: d'r moeder ... God-betert! Want 'n beest was het ... Ik hoorde dan zoo af en toe nog wel is wat van dat huishouwe van m'n vrouw, die zoo bij-wijle nog wel is ging kijken naor Marianne ... Jao, dat was 'n halve-gaore die vrouw Daove ... Goed-snik was ze bepaold nie. Ze had zoogenaomd fijne maoniere ... zeker afgezien van de dienstboje as ze met groente liep in de stad ... Jao, het was wat! De eigenaordigste dinge wiere Marian geleerd: ik weet nog goed dat ze een korsaozie mos draoge en d'r haor op 'n bizondere maonier opmaoke ... net as de daomes. Jao het was toch een paskwil as je het goed nao-gaot; ze hadde te nauwer-nood te vrete, en dan most 'r van die armoejige sente nog korsaozies en kammen en weet ik al wat meer voor snuisterijen nog gekocht worre ... Maor Marian scheen d'r knap het land an te hebbe, an al die fijnheden, want zooveel weet ik wel — ik heb het meermaole gehoord van schippers, die voorbij voere — da ze soms zoo maor in d'r korsaozie — half gekleed zal ik zoo maor is zegge — met losse haore nao buite kwam loope, om te zien, wie d'r voorbij voer, en ze wat nao te roepe ... Die schippers waore allemaol wat gek op t'r!

Te lange leste hed ze het dan ook met een van die schippers angelegd ... Maor dat was t'r ongeluk, want die vent deugde niet.

„Jij heb 'm wel gekend, Teun” — boog hij zich voorover naar een van de omzittenden — „het was zoo'n lange, maogere ... , met een glad gezicht — je weet wel. Hij droeg altijd zoo'n vreemdsoortige hoed met een deuk d'r in; en as-tie in het durp kwam, had-ie altijd een wandelstok bij 'm. Wel joa, jullie motten 'm allemaol wel-is gezien hebbe ... Maor het was allemaol niks dan bombaorie van 'm, want-ie was maar 'n gewone schippersknecht, meer niks ... Hoe ze zoo gek

op zoo'n lummel is kenne worre, begrijp ik nog altijd maor niet. Ze had een betere verdiend, en kenne krije ook, da's zeker ...”

Even hield de oude op, dof staarde hij voor zich uit; het was als moesten de herinneringen eerst weer bij-vloeien in hem en sloeg hij dit gebeuren aandachtig gade. Zijn stem was op het laatst schor geworden en schokkend. Nu en dan kuchte hij rochelend het losse slijm weg. Het zwijgen onder de luisterenden duurde voort, alleen grommelde hier en daar een wijle een grove fluisterstem; dan was het weer stil. Een enkele wipte behendig in wijd-open mond zijn glas leeg. Achter het groepje zat de kastelein, zijn armen kruiselings op de stoel-leuning gevouwen. En buiten joelde de storm onafgebroken door, als vierden de vlagen een woest nachtfest om de menschen-ellende van dien dag. Spitterend sloegen de voortgejaagde regen-zwermen tegen de rammelende jalouziën. Onbewegelijk, scherp-belijnd hing de afgeknotte licht-kegel onder de lamp. Slechts de klok, koud machine-ding, drupte koppig steeds zijn klauwend geluidje uit in de geruchtlooze ruimte.

Toen verhaalde de boer verder met oplevende stem:

„Jao, ik heb het meermaole van m'n vrouw gehoord, dat toen de ergste ellende eigenlijk pas begonnen is. Tot nog toe had Marian in alles d'r moeder — dat wijf — d'r zin gelaote, en ze was — wonder genog — vroolijk gebleven onder al de naorigheid in huis ... , want die Leen bezorgde d'r ook wat een plaoge ... : ze hed toch eens op 'n nacht, de-heele-nacht-over staon wachte an het begin van de Kanaolweg, omdat ze bang was, dat-ie te waoter zou raoken met z'n bezopen lichaam! De heele nacht ... : 's morgens om vier uur kwam die uit de herberg ... ! Neej, deze niet ... , de andere: de „IJzeren Kroon” verder-op in de polder ... Afijn, het ging toen nog. Maor die lange slampamper, die schippersknecht kwam niet in huis, of het was heelegaor mis ... D'r moeder was tegen dat huwelijk ... Dat is misschien de eenige goeje raod, die ze Marian d'r heele leven gegeven hed ... Maor wat ik er zoo van hoorde, geloof ik, da'ze andere